

[Nathalie Lind]

Socialdemokratiets næste undskyldning for ikke at ville være med er ifølge betænkningen, at da man lavede en barseldagpengeordning i foråret 1980, var venstre ikke hjemme. Det er nu ikke særlig præcist udtrykt i betænkningen. Der var ikke ret meget om dagpenge, bortset fra barsel. Der var nogle meget beskedne forbedringer, som vi selvfølgelig sagde vi var enige i. Man kunne af betænkningen få det indtryk, at vi dér havde været negative. Ja, vi stemte imod, men forinden havde der jo her i tinget været behandlet et forslag fra vores side om en forbedret barselorlov. Vi kunne bare ikke gå så langt, som socialdemokratiet gik. Derfor mener jeg slet ikke, man på nogen måde kan anvende det argument.

Når man talte om små forbedringer, glemte man vist, at man fra erhvervslivet fjernede flere hundrede millioner kroner, da man satte arbejdsgiverperioden op fra 3 uger til 5 uger.

Jeg må altså beklage den massive modstand, der er hos de socialistiske partier. Jeg synes, det viser en manglende forståelse for, at en regering har et ansvar over for alle befolkningsgrupper. Jeg bliver lidt ked af det, når jeg tænker på socialministerens tale fra Oslo om, at det specielt er lønmodtagernes eller arbejdernes interesse, socialdemokratiet vil varetage.

Dem, vi taler om her, er for manges vedkommende mindre selvstændige, som ikke har for meget at stå imod med. Idet jeg altså stadig forstår, at der er et forlig, og så er man ikke frit stillet, vil jeg alligevel gerne have lov at citere fra en af forhandlingerne om dette spørgsmål fra Folketingstidende 1977-78, det var den 12. maj 1978, sp. 9887 og sp. 9888. Det drejede sig om et tilsvarende forslag om de selvstændiges stilling, hvor man på nogenlunde tilsvarende måde som i dag fra radikal side beklagede, at man ikke kunne være med, for et forlig var et forlig. Det respekterer jeg, der er ingen antydning af bebrejdelser, men dengang sagde hr. Bernhard Baunsgaard på sp. 9887-9888:

»Men nu har vi i god tid sagt fra; næste gang går vi ikke med til en ordning af denne art, der ikke kommer til at omfatte de små selvstændige.«

Jeg ved godt, at det har taget tid, inden vi fik oplysninger frem, og jeg ved godt, at det er sent både på dagen og på samlingen, men

jeg vil alligevel have lov at sige, at det tyder ikke på, at vi kan få flertal nu, men vi vil gentage forslaget, vi vil gøre forsøget igen. Jeg kan ikke forestille mig, at man i længden fra alle de partier, der enten selv har fremsat forslag eller har givet udtryk for sympati eller tiltrådt betænkninger, ikke vil være med.

For at der ingen misforståelser skal være – det synes jeg slet ikke vi har brug for – vil jeg tilføje, at det er rigtigt, at man engang havde et forslag af tilsvarende art, hvor venstre var i regering med socialdemokratiet. Dengang sagde den daværende socialminister, Erling Jensen, at når man skulle til at diskutere spørgsmålet om arbejdsgiverperioden, fandt han, at det var tidspunktet at tage også det andet op. Det kan man så diskutere. Vi er måske heller ikke uden skyld, men jeg mener, vi måtte kunne komme frem til i hvert fald i næste samling at få en principbeslutning med en passende lang frist for ikrafttrædelsen.

Til allersidst til fru Inge Krogh. Det var for mig en ny oplysning – men måske får jeg nærmere at høre om det – at aftalen med regeringen gælder også efter 1. januar 1983 på en sådan måde, at kristeligt folkeparti ikke kan være med til nu at træffe beslutning om kommende lovgivning.

Pilgaard Andersen (FP):

Det er egentlig besynderligt, at et lovforslag som det foreliggende ikke kan samle et flertal her i tinget. Det må være helt rimeligt, at arbejdsgivere også får hjælp i sygdomsperioder, og at den periode, hvor de selv skal betale det hele, nedsættes til 3 uger. Det kan ikke være rimeligt, at arbejdsgiverne skal have så lange karenstider.

Vi taler så meget om krisetider. Vi ved, der er en alvorlig krise inden for landbruget, men der er også en krise for andre erhvervsdrivende. Det skyldes ikke mindst de omkostninger, som gennemførelsen af dagpenge-lovgivningen i 1973 belastede erhvervslivet med.

Vi har adskillige gange her i tinget fremsat lovforslag, som tog sigte på at ændre hele dette system. Det seneste, vi kom med, er lovforslaget om dagpenge – det var lovforslag nr. L 55 af 24. oktober 1978 – der ville have betydet, at vi havde indført 2 karenstidspækkende for lønmodtagere og en betalingsperiode